

လမင်းပိုပို

ပေးဆပ်နေမှာ

၂၈၆

အပိုင်း (၁)

(... ... ၁၉၉၁ ခုနှစ်)

ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာနံဘေးခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ မင်းသိက္ခာက နောက်ခန်းကို လှည့်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ။ နောက်ခုံတန်းမှာ ခြင်းနှစ်ခြင်း လွယ်အိတ်နှစ်လုံး ဝိုင်းရံနေတဲ့ အလယ်မှာ သေးသေး ပုပုနှင့် ပျောက်မလောက်ဖြစ်နေသော တုတုက စုပုပ်နေတဲ့ မင်းသိက္ခာလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မရဲတရဲကြည့်နေပါသည်။ ။

မင်းသိက္ခာ မျက်နှာထားက အသက်ခြောက်နှစ်နှင့် မလိုက်မဖက် ခပ်တင်းတင်း အထက်စီး ဆန်လှသည်။ ။ အဲဒီအထက်စီး မျက်နှာပေးဟာ တုတုအတွက် မင်းသိက္ခာရဲ့ သီးသန့်မူပိုင်မျက်နှာ ထားပင်။

"မမ"

"အင်"

"ရှင် ... လို့ ထူးလေ"

"ရှင်"

"ဟာ ... ခေါ်မှ ထူးလေ၊ ခေါ်လည်း မခေါ်သေးဘဲနဲ့ "

"အင်း ... အင်း"

"ပြန်ခေါ်မယ်၊ မမ"

"ရှင်"

"အိမ်ကျ မေမေ့ကို တိုင်မှာ လား"

"....."

"ပြောလေကွာ"

"ဟိုလေ ... ဟို ..."

"တိုင်မှာ လားဆို"

"အင်း"

"ကလောက်"

တောက်ခေါက်သံက ပါးစပ်ခပ်သေးသေးလေးထဲက လျှာသေးသေးလေးရဲ့ အင်အားနှင့် "တောက်" လို့ ပင် မမြည်ပါ။ "ကလောက်"တဲ့ ။ လူကသာ ဟန်ကျပန်ကျ မာန်မဲနေပေမယ့် ဖောင်းကစ်နေသော ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် တုန်တုန် တုန်တုန်နှင့် စိုမည်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းမျက်တောင်နက်ခဲခဲတို့ ကြောင့် မင်းသိက္ခာရဲ့ မျက်နှာလေးက ကော်ပတ်ရုပ်လေးနှင့်သာ တူလေသည် ။

"တိုင်မှာ လား မတိုင်ဘူးလား ထပ်ဖြေ"

"ဆရာမက တိုင်ခိုင်းလိုက်တာပဲဟာ"

"ဆရာမ တိုင်ခိုင်းတိုင်း တိုင်ရမှာ လား"

"မနေ့ကတည်းက မတိုင်ခဲ့လို့ ဒီနေ့ ခါခါဆရာမက မမတုကို ဆူတယ်"

"ဆူတာ ဘာအရေးလဲ၊ နာတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါပေမဲ့ ..."

"မမတိုင်လိုက်ရင် မေမေက သားကိုရိုက်မှာ "

တုတုက မင်းသိက္ခာရဲ့ မျက်နှာကို မရဲတရဲ စိုက်ကြည့်လို့ သာနေပါသည်။ ။

"အဲဒီတော့ မမကိုလည်း သားက ပြန်ကိုက်ရမှာပဲ"

တုတုက ပခုံးလေးပင် ကျုံ့သွားရပါသည်။ ။ မင်းသိက္ခာကိုက်တဲ့ ဒဏ်ကို မင်းသိက္ခာရဲ့ တစ်သက် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ခံစားခဲ့ရဖူး၍ အကိုက်ခံရမှာ ကို တုတု ဘယ်လိုကြောက်မှန်းမသိ။ တုတုကို ကိုက်တိုင်း မေမေက မင်းသိက္ခာကို ဆူတန်ဆူ ပေတံလေးနှင့် ရိုက်တန်ရိုက် ဒဏ်ပေးတန်ပေး အပြစ်ပေးတတ်ပေမယ့် အပြစ်ပေးတာကနောက် တုတု လက်မောင်းလက်ဖျံ ပခုံး တို့ မှာ အစိတ်စိတ်သော သွားရာတွေ နက်နက်ထင်ကျန်ကာ အသေအလဲ နာကျင်လှတာက အရင်လေ။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုရင်း မေမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ ဝါးအုံ ပေးသော ဆန်ဝါးဖတ်ကို အကပ်ခံကာ တစ်စစ်စစ်ကိုက်ပြီး နာတဲ့ ဒဏ်ရာကို မထိရဲ မတို့ ရဲ သုံးရက် လောက်တော့ အနာက ရင်းနေသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံများ သွေးစို့တဲ့ အထိ ပေါက်သွားကာ အနာကြီးက စိမ်းညိုပြီး ရောင်ရမ်း ရင်းတက်လာတတ်သည်။ ။ ပေါက်ဆို မင်းသိက္ခာရဲ့ သွားလေးတွေက သေးသေးချွန်ချွန် ရှိလှတဲ့ အပြင် တုတုရဲ့ အသားကို ယ်တိုက်ကကော ခုမှ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ပဲမို့ အရေပြားနုနယ်လှသေး တာပဲလေ။

"တိုင်ရဲရင် တိုင်ကြည့်"

"ကျောင်းက တိုင်လိုက်တာကို မမတုက ပြန်မပြောရင် မေမေကလည်း ဆူဦးမှာ ၊ ကျောင်းက ဆရာမကလည်း ဆူမှာ "

"ဆူပစေ"

"ခါခါ ဘာလို့ သူများကို သွားလုပ်သေးလဲ"

"သူလည်း လုပ်တာပဲ"

"ခါခါ စလုပ်တာဆို"

"သူက လာစ, တာ"

"သူက ပါးစပ်နဲ့ စတာ မဟုတ်လား"

"....."

"အဲဒါကို ခါခါက ဘာဖြစ်လို့ ခဲတံနဲ့ ပြန်ထိုးသေးလဲ"

"ကြည့်လို့ မရလို့ ပေါ့"

"သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အသားပေါက်အောင် သွေးထွက်အောင် လုပ်တာ ဘယ်ကောင်း မလဲ"

"သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ခင်လည်း မခင်ပါဘူး"

မင်းသိက္ခာက စူပုပ်ပုပ်ဖြေရင်း မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်ကာ
မီးနီမိနေတုန်း ရှေ့ကဖြတ်လျှောက် လမ်းကူးသွားတဲ့ ပူဖောင်းသည်
ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

"ဦးကြည်"

"ဝေ"

"ဘောလုံးသည် ခေါ်ပေး၊ ဘောလုံးဝယ်ပေးပါ"

ဦးကြည်က ကားထဲက ချက်ချင်းခေါင်းထွက်ကာ ...

"ဘောလုံးသည် "

လှမ်းအော်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၍ ဘောလုံးသည် က အပြေးကပ်လာသည်။ ။

"ဦးကြည် ဟိုးအရှည်ကြီးယူမယ်"

"အရှည်ကြီးက ဘယ်လောက်လဲ"

"နှစ်ကျပ်"

"မလျှော့ဘူးလား"

"သုံးမျိုးငါးကျပ်"

"သုံးမျိုးယူမယ် သုံးမျိုး"

"ကဲ ... ကဲ ... မြန်မြန်ဖြုတ်ပေး"

ဘောလုံးသည် က အရှည်လိုက် ပူဖောင်းအချောင်းကြီးတစ်ခု၊ ပူဖောင်းဝိုင်းဝိုင်းကြီး တစ်ခု၊ စက်ဘီးပုံချိုးထားသည့် ပူဖောင်းလေးတစ်ခု ဖြုတ်ပေးရင်း ကားထဲငုံထည့်ပေးရင်းက ...

"ကလေးလေးက ချောလိုက်တာ၊ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား"

မင်းသိက္ခာ မျက်နှာက စူပုပ်သွားကာ ခြေအိတ်ဖြူနှင့် ဘာတာရှူးဖိနက်အနက်လေး စီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထောင်မြှောက်ပြကာ ...

"ဒီမှာ တွေ့လား ဘွတ်ဖိနပ်၊ ယောက်ျား ... ယောက်ျား"

"ဪ ... ဪ ... အေး ... အဟေး၊ မင်းက ချောလွန်းလို့ ပါ ငဲ့တူ
လေးရယ်၊ ဟား ဟား ဟား"

ပူဖောင်းသည် က သဘောတကျရယ်ရင်း ငါးကျပ်တန်ကိုယူကာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ။

"ခါခါ လူကြီးကို အဲသလို ခြေထောက်ကြီး မြှောက်မပြရဘူးလေ၊ ဒါမျိုးက ရိုင်းတယ်လို့ မေမေ သင်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခါခါမြှောက်လိုက်တာက အဲဒီလူကြီးကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းကန်လိုက်တဲ့ ပုံနဲ့ တူတယ်"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"အဲဒါ ရိုင်းတယ်တဲ့ "

"ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ရိုင်းတာတွေလုပ်ရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်"

"မမက ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ၊ မမက တောကလာတာ တောသူ၊ တောသူဆိုတာ မြို့သား လောက်မသိဘူး"

ဦးကြည်က မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခါခါကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဒေါ်လေး ပြောတယ်၊ မမိမိုးတို့ မရွှေတို့ ကို တောသူမတွေမို့လို့ ထုံတာဖျင်းတာလို့ အမြဲ ပြောတာ"

"မမက ရိုင်းတာ ယဉ်ကျေးတာကို ပြောနေတာ"

"မြို့သားက ပိုယဉ်ကျေးတာပေါ့"

တုတုသည် သူ့ထက် ငါးနှစ်ငယ်သော မင်းသိက္ခာကို ချစ်လည်း ချစ်
ကြောက်လည်း ကြောက် သူဖြစ်ရာ တော်ရုံတန်ရုံ စောဒက မတက်ဝံ
တာ ထုံးစံပင်။ မျက်စိပေကလပ်နှင့်သာ မရဲတရဲ စိုက်ကြည့်နေရတတ်မြဲ
။

ခါခါပြောလည်း ပြောစရာ။ တကယ်တော့ တုတုက တောသူပဲလေ။
တုတုရဲ့ ဒေါ်လေးက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မေမေ့ထံမှာ အိမ်အလုပ်
သမား လုပ်ခဲ့တာပါ။ တုတုအဖေ ပိုးထိပြီး ကွယ်လွန်ချိန်မှာ တုတုက တ
စ်နှစ်သမီးအရွယ်မျှသာ ရှိပါသေးသည် ။

အမေက သမီးတစ်ယောက်ပိုက်ပြီး မျက်စိသူငယ်နှင့် မလုပ်တတ် မ
ကိုင်တတ် ငတ်ပြတ်ရမလိုဖြစ်နေဆဲ ဒေါ်လေးက "မေမေ"လို့ တုတုခေါ်
နေတဲ့ မင်းသိက္ခာရဲ့ အမေ ဒေါ်နုနုထွေး ထံ ခွင့်တောင်းပြီး သူ့အစ်မသား
အမိကို ခေါ်ယူလိုက်တာပါ။

ဒေါ်လေးခင်ခင်ရော တုတုရဲ့ အမေ ဒေါ်တင်တင်ရော နှစ်ယောက်
လုံး မေမေတို့ ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ကြရပါသည် ။ စိတ်သ
ဘောကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ဟာ ဒေါ်လေးကိုပင် ဆွေ
လိုမျိုးလို ရွှေတွေ ဘာတွေ ဆင်ကာ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ထားခဲ့
တာ။

တုတုရဲ့ အမေ ရောက်လာတော့လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းလိုပဲ
ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံခဲ့ကြ သူတွေပါ။ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ကြာ
တဲ့ အထိ ကလေးမရခဲ့တဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဟာ ဖတဆိုလေး တုတု
ကို အလွန်ချစ်ခင်ကြကာ "သမီး" "သမီး" နှင့် ပါးစပ်ဖျားမချ ချစ်ခဲ့ကြသူ
တွေ ပါ။

အမွေစားအမွေခံရယ်လို့ စာချုပ်စာတမ်းနှင့် တရားဝင်မဟုတ်ခဲ့

သော်လည်း တုတုရဲ့ အမေကို...

"တင်တင် နင့်သမီးလေးကို ငါတို့ မွေးစားမယ် သိလား၊ သူ့ခမျာ ဖတဆိုးလေး မဟုတ်လား ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ မညှိုးငယ်စေရဘူး သိလား တင်တင်၊ ကျောင်း ကောင်းကောင်း ထားပြီး စာကောင်း ကောင်းသင်ပေးမယ်၊ ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊ ကြီးလာရင်လည်း အိမ်ထောင် ရက်သားလေး ဘာလေး ချပေးပြီး အမွေအနှစ်လည်း ပေးမယ် ကြားလား တင်တင်၊ နင် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ တုတုရှေ့ရေး စိတ်အေးအေးသာထား"

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မမရယ်"

တုတုကိုလည်း စကားစတတ်ကတည်းက "ဖေဖေ" "မေမေ" ခေါ်ဖို့ သင်ခဲ့တာပင်။ သမီးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ လိုလေသေးမရှိ ထားခဲ့တာ ပါပင်။ တုတု ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ မင်းသိက္ခာလေးကို မွေးပါသည် ။ အဲဒီအခါ ဖေဖေ မေမေတို့ က တုတုကို အချစ်မလျော့တဲ့ အပြင် တုတုလေး သူတို့ ထံ ကြိုတင်ရှေ့ပြေးရောက်လာလို့ သာ သားသမီးမရတဲ့ သူတို့ ထံမှာ မင်းသိက္ခာ လေး ရောက်ရှိလာတာလို့ ယူဆပြီး တုတုကို အရေးပေးမပျက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေက အမေရင်း၊ ဖေဖေမေမေတို့ က မွေးစားတာရယ်လို့ သိထားတဲ့ တုတုက သူ့ကိုယ်သူ မွေးစားသမီးရယ်လို့ နားလည်ပါသည် ။ မင်းသိက္ခာကတော့ ဒီအိမ် ဒီမိသားစုမှာ တကယ့် နန်းညွန့်နန်းလျာ အိမ်ရှေ့မင်းသားပင်။ အိမ်ရှိလူကုန်ရဲ့ ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးခြင်းကို ခံယူရကာ အားလုံးရဲ့ အထက် အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာက သီးသန့်လူ။

တုတုကို ကျောင်းကောင်းကောင်း မှာ ပဲ အပ်ပေးခဲ့ကာ မင်းသိက္ခာအရွယ်ရောက်လာတော့ လည်း တုတု တက်လက်စကျောင်းမှာ ပင် အပ်

ထားတာမို့ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူပင်။ နေ့လယ်ကျ မောင်လေးခါခါ ထမင်းဘူး ကောင်းကောင်း စား မစား သူ့အတန်းသို့ ပြေးကြည့်ပြီး စစ်ဆေးပေးရသည် ။

ထမင်းမစားဘဲ ပြေးဆော့နေတဲ့ ခါခါနောက်က ထမင်းဘူး တကိုိုင်ကိုိုင်နှင့် ပြေးလိုက်နေရ ရင်း ကိုယ်တစ်လုတ်စား သူတစ်လုတ်ခွန့်။ သူ့ဘူးရယ် ကိုယ့်ဘူးရယ် မခွဲခြားတော့ဘဲ တစ်ဘူးပြီး တစ်ဘူးကုန်အောင် အပြေးလိုက်ကျွေးရပါသည် ။

မင်းသိက္ခာဟာ သူစိတ်မလိုတဲ့ အခါ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မေမေ့ကို ပြေးတိုင်တတ်သည် ။

"မေမေ နေ့လယ်က မမတုတုက သားကို ထမင်းကျွေးတာ သူ့ချည်းပဲ ကြက်သားတုံးတွေ စားပစ်ပြီး သားကို အားလူးနဲ့ ပဲ ဖွဲကျွေးတယ်"

ထိုအခါ တုတုမှာ မင်းသိက္ခာကို အလန့်တကြား အံ့အားတသင့်နှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး ပါးစပ်လေးဟကာ ဟကာ ထစ်ငေါ့နေပြီးမှ ...

"ဟင် ... မမတုက ဟင်းအနှစ်နဲ့ ချည်းပဲ နယ်စားလိုက်တာပါ ခါခါရယ်၊ ခါခါက ကြက်သားမဝဘူးဆိုလို့ "

" မဟုတ်ဘူး ၊ မမတု လူညာကြီး မေမေ၊ မမတုကို ဆူ လိုက်လေ၊ ရိုက် လိုက်လေ"

တုတုရဲ့ သည်းခံအလိုလိုက် အနံ့တာခံလှပုံကို အစင်းသိနေတဲ့ မေမေက ပြုံးစိစိနှင့်ပင် ...

"အေးပါ ... နောက်တော့ ရိုက်မှာ ပေါ့"

"မရဘူး ခုရိုက် ခုရိုက် လိုက်လေ၊ ရိုက်ရမယ်"

"ခါခါကလည်း ကွယ်၊ မင်းက မမတုကိုဆို သိပ်နဲ့ဆိုတာပဲ၊ တော်တော့၊ ဒါ ဇွတ်ပူဆာစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ တုတုဆိုရင် မေမေရိုက်မှာ ပေါ့၊ တုတုက အခု မဆိုလို့ မရိုက်တာပေါ့"

ထိုအခါမျိုးတွင် မင်းသိက္ခာသည် တုတုကို မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ တုရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖွက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း စသဖြင့် တစ်ခုခုတော့ ညစ်တစ်တစ်လုပ်လိုက်ရမှ ပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးညုဏ်နှင့် မင်းသိက္ခာ လုပ်ထားတာတွေက ရယ်လည်း ရယ်ရတတ်သည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ဝန်းလေးတွေ မည်းရွန်းကာ အသားအရည်က ဖြူသန့်လင်းလက် လျက် ဝင်းဖန့်ဥထွတ်နေတဲ့ မင်းသိက္ခာလေးကို တုတုက အင်မတန်မှ ပင် ချစ်ပါသည် ။ အမေပြီးရင် ဒေါ်လေးပင် စာရင်းထဲမဝင်။ မေမေ့ကိုလည်း ချစ်ပေမယ့် မင်းသိက္ခာလောက်တော့ မဟုတ်။

မင်းသိက္ခာရဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတာလေးတွေကို သည်းညည်းခံ ငုံ့ခံ ရင်းကပင် ဒီမောင်လေး ကို တုတု အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးပါသည် ။

"ကဲ ... အိမ်ရောက်တော့မှ "

"....."

"မမ ပြောလေဗျာ၊ မတိုင်ပါဘူးလို့ "

"မမတု မတိုင်ချင်ပါဘူး ခါခါရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ မပြောရင် မမတု အပြစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဆရာမက မေမေ့ကို ခေါ်ခဲ့ခိုင်းတာ မဟုတ်လား "

ဦးကြည် ကားရပ်လိုက်လျှင် မင်းသိက္ခာက ရှေ့ခန်းမှ ဆင်းကာ ပတ်ပြေးလာရင်း တုတု ဆင်းမည့် တံခါးဝမှာ ခါးလေးထောက်ရပ်ကာ

...

"တိုင်မှာ လား မတိုင်ဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော"

"တိုင် ... တိုင် ... ရမှာ "

"ကဲ"

မင်းသိက္ခာက တုတုလက်ဖျံတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကုန်းကိုက်လိုက်ရာ
တုတုရဲ့ အော်ဟစ် ညည်းညူလိုက်သံလေးက မချိမဆန့် ထွက်ပေါ်လာရ
ပါသည်။ ။

(... ... ၁၉၉၃ ခုနှစ်)

"မေမေ သား ဘောလုံးသွားကန်ချင်တယ်"

"ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ကစားပါလား သားရယ်"

"အာ ... အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာကို မေမေကလည်း "

"မမတုနဲ့ ကစား"

"ဟာ ... မမတုနဲ့ မကစားချင်ပါဘူး၊ မမတုက မိန်းမကြီး၊ သူက ထိုင်ပဲဆော့ချင်တာ၊ ရေကန်ကြီးဘေးကကွင်းမှာ ဘောလုံးသွားကန်ချင်တယ်"

"နေပူတယ် သားလေးရယ်"

"မေမေကလည်း သူများ တွေလည်း ကန်နေတာ"

"သားလေးက သူများ နဲ့ မှ မတူတာ ခါခါရယ်"

"သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

ရှစ်နှစ်သား မင်းသိက္ခာသည် ခြေနှစ်ဖက်ဆောင့်ကာ လိမ်တွန့်ရင်း ရှုံ့မဲ့ဂျီတိုက်နေပါသည်။ ။

"သားလေးက သူများ တွေလောက် ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလေ"

"ကျန်းမာပါတယ် မေမေကလည်း ၊ အပြင်ကို မလွှတ်ချင်တိုင်း"

လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"သားလေးက ချူချာတယ်၊ ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်လေ၊ သူများ ထက်ကို နုတာ၊ မိုးမိလည်း ဖျား၊ ပင်ပန်းလည်း ဖျား၊ အိပ်ရေးမဝလည်း ဖျား၊ မူးတတ် မောတတ်ပါတိသနဲ့ ကွယ်"

မင်းသိက္ခာလေးသည် ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်ကာ ခြေနှင့်လက်ကို တဆတ်ဆတ် ဆောင့်အောင့် လှုပ်ရှားရင်း ရုပ်က ငိုမလိုဖြစ်လာပါသည်။ ။

"သွားဆော့ချင်တယ်၊ ဘောလုံးကန်ချင်တယ်၊ မေမေကလည်း ဒီနားလေးပဲဟာကို"

"သူများ တွေရော ဆော့နေလို့ လား"

"ဆော့နေပြီ၊ ဘောလုံးကန်မှာ ၊ တော်ကြာ လူခွဲပြီးသွားရင် သားမပါလိုက်ရဘဲ နေလိမ့်မယ် အီးဟီး"

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"ရဲသူရတို့ အာကာမင်းတို့ စိုင်းလတ်တို့ "

"အာကာမင်း ဆိုတာ ဟိုဆရာဝန်သား မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ တည့်လို့လား သား"

"တည့်ပါတယ်"

"တုတု ဟိုတစ်ခါ ခါခါနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ ဘယ်သူလဲ"

မေမေက တုတုဘက် လှည့်မေးလိုက်၍ တုတုက မင်းသိက္ခာကို မရဲတရဲ မျက်လုံးထောင့် ကပ်ကြည့်ရင်း ...

"အာကာမင်းပါ မေမေ"

"ဟော"

"မမတု"

"သား ဟိုတစ်ခါ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ ကလေး မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ တည့်ရောတည့်ကြလို့ လား"

"သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆော့မှာ မှ မဟုတ်တာ၊ လူတွေက အများကြီးကို၊ သူက တစ်ယောက်ပါပေမယ့် ကျန်တဲ့ လူတွေလည်း ပါသေးတာ"

"တုတု သူတို့ ရန်ဖြစ်တာ ခဏခဏပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒီကောင်လေးက သိပ်ရန်လိုတာ မေမေ"

"မမတုနော်၊ ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ အာကာမင်းက အခု ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ သူများ တွေ ကသာ သူ့ကိုလုပ်တာ၊ သူက သူများ လုပ်မှ ပြန်လုပ်တာ"

"ဟိုတစ်ခါ အရုပ်ပစ်တုန်းက ခါချဲ့အရုပ်တွေကို သူက ခြေနဲ့ နင်းပြီး တော့လည်း ကန်ပစ် တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ခါချဲ့ကိုလည်း ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသေးတာ"

"မမတု ... မမတုက အရမ်းကုန်းတိုက်တာပဲ"

မင်းသိက္ခာသည် မဆော့ရမှာ စိုး၍ ရန်လိုတဲ့ ကောင်ကလေးကိုပင် အကောင်းလုပ်ကာ ကာကွယ်ပြောဆိုနေတာပင်။ အာကာမင်း ရန်လိုတာကိုပြောတဲ့ တုတုကိုပဲ သူ့မှာ မဲ၍ စိတ်တိုနေလေ သည် ။

"အဲဒီကောင်လေးက လူကောင်လည်း ကြီးတယ်မို့လား တုတု"

"ကြီးတာပေါ့ မေမေ၊ သူက လေးတန်းက၊ လေးတန်းပေမယ့် အသက်က ဆယ်နှစ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်၊ အသက်ကြီးတယ်၊ ခါချဲ့ထက်

ဆို ခေါင်းတစ်လုံးတောင်ပိုတာ၊ ခါခါကပြန်လုပ်လည်း သူက ခေါင်းက ကိုင်တွန်းထားရင် လှမ်းလုပ်လို့ တောင် မမီဘူး။"

တုတုကတော့ မင်းသိက္ခာ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ စိုး၍ ဇွတ်ပင် ဝင်ပြောရ ပါသည် ။ လမ်းထဲက ခြံတွေက ကလေးတွေအုပ်စုဟာ အရွယ်စုံ။ မတိမ်းမယိမ်းတွေ စုဆော့ကြပေမယ့် မင်းသိက္ခာရဲ့ ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ် က အငယ်ဆုံးပင်။

အဲဒီအုပ်စုဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ကာလသားကြီးတွေအလား လမ်း ထဲလျှောက်သွား ဆော့ကစားနေကြတာ အခါခပ်သိမ်း မင်းသိက္ခာကို စာ ရင်းမထည့်အရေးမလုပ် ခေါ်မဆော့ဘဲ လူလိုမှ ပင် လှမ်းခေါ်တတ်တာ မျိုးပါ။ လူပြည့်နေလို့ ကတော့ ပါပါရစေ သွားပြောရင်တောင် "ဟေ့ ကောင် ... မင်းမပါနဲ့ " ဟု နှင်ထုတ်ထားတတ်ကြတာပါ။

"မဖြစ်ပါဘူး သားလေးရယ်"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ မေမေကလည်း ကွာ၊ သူတို့ သားကို စောင့် နေကြပြီ၊ မမတု ကုန်းတိုက်တာနဲ့ မသွားရတော့ဘူး။"

"မမ ကုန်းတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ နင် လုပ်ခံရမှာ စိုးလို့ ဟဲ့ ခါခါရဲ့ "

"သူတို့ လုပ်ရင် ပြန်လုပ်မှာ ပေါ့ဗျ"

"ပြန်လုပ်လည်း သူတို့ က အုပ်စုကြီး၊ ပြီးတော့ လူကောင်တွေလည်း အကြီးကြီးတွေ၊ လမ်းသရဲပေါက်စတွေလိုဟာတွေ၊ နင် ပြန်လုပ်ရင် သူ တို့ က ပိုတောင်ထပ်လုပ်ကြဦးမှာ သိရဲ့ လား။"

"မမတုနော်"

"ခါခါ... မမတုကို ပြန်မအော်နဲ့ ၊ လက်သီးကြီးက ဘာလို့ ဆုပ်ထား

ရတာလဲ ဖြေလိုက်စမ်း၊ မမတုက မင်းအတွက်ပြောနေတာ၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ထိုးလိုက်တာ နှာခေါင်းက သွေးတောင် ထွက်တယ်လေ"

"အဲဒါ ဟိုတစ်ခါပဲဟာ၊ အခု တည့်သွားပါပြီ ဆိုမှ "

"အိမ်မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကစားပါလား သားရယ်"

"မရဘူးကွာ"

မင်းသိက္ခာသည် ဆိုဖာထဲ မြုပ်ဝင်သွားအောင် စိတ်ကောက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်ရည်က စတင်လည် လာပြီ။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ သူ့ခမျာ ကစားဖော်မရှိပါ။ တုတုကလည်း မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ မင်းသိက္ခာ ဆော့ကစားချင်သလို ချုံခိုပြီး သေနတ်နှင့် တစ်ဖက်တစ်ဖက် ပစ်ကြတာ၊ ဘောလုံးကန်တာ၊ ပလတ်စတစ်ဓားရှည်တွေကိုင်ပြီး တရုတ်သိုင်းသမားတွေလို သိုင်းချ ကြတာမျိုးတွေကို ဘယ်မှာ ကစားချင်ပါ့မည်နည်း။

ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး မြွေကစားတာ မိုနိုပိုလီကစားတာ ဒိုးဆက်,ဆက်တာလိုမျိုးတွေကိုသာ ဆော့ပေးနိုင်တာဖြစ်သည် ။

"သားလေး စိတ်မကောက်နဲ့ ၊ အဲဒီအုပ်စု မေမေတို့ ခြံထဲ လာဆော့မယ် ဆိုရင်တော့ မေမေ လက်ခံတယ်၊ မျက်စိအောက်မှာ မြင်ရသေးတယ် ၊ မေမေတို့ မျက်စိကွယ်ရာမှာ စိတ်မချဘူး သားရယ်"

"ဘယ်သူက ဒီခြံထဲ လိုက်ဆော့မှာ လဲ၊ ဟိုမှာ က ကွင်းအကျယ်ကြီး၊ ဒီမှာ က ဘောလုံး ဘယ်လိုကန်မှာ လဲ၊ မေမေ့အပင်တွေ ထိကုန်မှာ ပေါ့"

"

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ပါးပေါ်စီးလှိမ့်ကျပြီဖြစ်သည့် ခါခါကို တုတုလည်း သနားပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသလို မေမေလည်း ကရုဏာသက်

စိတ်ပျော့လာပါပြီ။ အဲဒီနောက် မေမေက တုတုကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်တာကို တုတု သတိပြုမိသည်။

မေမေ့စိတ်ထဲ ဘာတွေးနေလဲ ဆိုတာကို အရွယ်လေးနှင့်မမျှ တုတု ရိပ်မိပါသည်။ ခါခါ သွားကစားတဲ့ နောက် တုတုကို လိုက်စောင့်ရှောက် စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ မေမေမှာ ဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး အပျို မပေါက်တပေါက် တုတု တစ်ယောက် ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ် ကောင်လေး တစ်အုပ် ကစားနေကြတဲ့ အနား သွားထိုင်ကြည့်ချင်ပါ့မလားဆိုတာ တွေးမိပုံနှင့် မေမေက နှုတ်မှ ဘာမှ ဖွင့်မပြော။

ဖွင့်မပြောပေမယ့် အရိပ်အကဲ နားလည်သဘောပေါက်နေတဲ့ တုတု မှာ ငိုနေတဲ့ မင်းသိက္ခာ လေးကိုလည်း သနားကြင်နာလာမိပြီ။

မင်းသိက္ခာ ဝမ်းနည်းငိုယိုနေရင် တုတုပါ ရောနှောဝမ်းနည်းလာမိတတ်တဲ့ အထိ တုတုက မင်းသိက္ခာကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှတာပါ။

"မေမေ"

"အေး"

"တုတု လိုက်သွားပြီး စောင့်ပေးလိုက်မယ်လေ"

"ဟင် ... သမီး စောင့်ပေးမလား၊ သမီး တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိ"

"ဟေး"

မင်းသိက္ခာက ဆိုဖာပေါ်မှ စပရိန်နှင့် တွန်းကန်ထွက်လာသည့်နှယ် ဂုန်းခနဲ ခုန်ထွက်လာကာ တုတုအနားပြေး လာပြီး တုတုခါးကို ဖက်လိုက်ရင်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် တုတုရဲ့ လက်မောင်းကိုလည်း မိရာသို့ ဖက်နှမ်းလိုက်သေးကာ ...

"ဟေး ... ဟေး၊ မမတုက လိုက်စောင့်ပေးပါမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ဟာ
မေမေကလည်း ၊ အဖော်မရှိလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ သွားတော့တာမှ မဟု
တ်တာ၊ သားကို လိုက်စောင့်တာပဲဟာ"

"မင်း မမတုစကား နားထောင်မှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကတိပေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မမတုက ပြန်မယ်ဆိုရင် ပြန်ရမယ်နော်"

"အင်းပါ မေမေကလည်း "

"တစ်နာရီပဲ ဆော့ရမယ်၊ အခု လေးနာရီထိုးပြီ"

"အင်းပါ"

"တုတု တစ်နာရီပြည့်ရင် သမီး သူ့ကို လှမ်းခေါ်တော့ ပြီးရင် ပြန်ခဲ့
တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"နာရီပတ်သွား၊ တစ်နာရီတိတိပဲ သူ့ကိုပေးဆော့၊ ပြီးရင် ပြန်ဖို့ ခေါ်
လို့ သူက ခေါ်မရရင် သမီးပြန်ခဲ့၊ မမတုတစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်ရော
က်လာလို့ ကတော့ မင်းအိမ်ကျရင် အတီးခံရပြီ သာမှတ်"

"အင်းပါ ... ကဲပါ ... လာပါ၊ မမတု ... လာ"

တုတု အပြေးအလွှား နာရီလေးပတ်ကာ မင်းသိက္ခာနှင့် နှစ်ယောက်
အတူ ခြံပြင် ပြေးထွက် ခဲ့ကြပါသည် ။

"ဟိုကောင်တွေ လူတောင်ခွဲပြီးပြီလား မသိဘူး"

"လူလိုလို့ ခါခါကို ခေါ်တာပဲဟာ စောင့်နေမှာ ပေါ့"

"သားက ကြာနေတော့ ဆော့ရင်ဆော့နေမှာ "

"ခါခါရှေ့က ပြေးရင်ပြေးနှင့်လေ၊ မမ နောက်က မြန်မြန် လိုက်လာမယ်"

"အင်း"

မင်းသိက္ခာက နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ပြေးလိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ

...

"မမတု"

"ဘာလဲ"

"နာရီပေး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

မင်းသိက္ခာက အဖြေမပေးဘဲ နာရီကို အတင်းချွတ်ကာ ဘုသီးလေး ထုတ်၍ လှည့်သည်။ ။

"ခါခါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့နာရီ ပျက်သွားဦးမယ်"

"ပျက်ရင် အသစ်တစ်လုံး ရတာပေါ့ဗျ"

"ဘာလုပ်တာလဲဆို"

"နာရီနောက်ဆုတ်တာ"

"ဟင်"

"မိနစ်နှစ်ဆယ် နောက်ဆုတ်ထားတယ်၊ အိမ်က ထွက်တာ လေးနာ"

ရီ၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ငါးနာရီထိုးမှာ ...
ဟား ဟား"

"ဟဲ့ ... မေမေက မသိဘဲ နေမလား၊ ဆူမှာ ပေါ့"

"မမတုနာရီကြီး စုတ်နေလို့ နှေးနေတာလို့ ပြောပေါ့"

"ဟာ ... ခါခါကလည်း ကွာ"

"ရော့ ...၊ ပြန်မရွှေ့နဲ့ နော်၊ နောက်ကလိုက်ခဲ့၊ ကွင်းဘေးမှာ လာထိုင်နေရင် မမတု မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းထားနော်၊ ဟိုကောင်တွေ မမတုကို စ,နေဦးမယ်"

"အောင်မာ ... နင့်ရဲ့ မလောက်လေး မလောက်စား သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့ကို စ,စရာလား ... ဟွန်း"

မင်းသိက္ခာသည် ရှေ့ကပြေးရင်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ဝေးသွားလေ အသံကိုမြှင့်လေ အော်ကာ ...

"မမတုကလည်း ဘောလုံးပွဲနား သွားရပါမယ်ဆိုမှ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံ့ မြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ပြီး ရှိုးလုပ်လာတာကိုး"

"ဟဲ့ ... သွားရမယ်မှန်း မသိခင် ဟိုးမနက် ရေချိုးပြီးကတည်းက ကျစ်ထားတာပါနော်"

"မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

တုတုက ရယ်ချင်လာကာ ...

"မပြောချင် မပြောနဲ့ ပေါ့"

"မသိရင် ခက်မယ်"

"ကဲပါ ... နောက်ပြန် နောက်ပြန်နဲ့ ခလုတ်တိုက်လဲတော့မှာ ပဲ တစ်

ခါတည်း၊ ရှေ့ကြည့်ပြေး"

တုတု ဘောလုံးကန်ရာ ကွင်းပြင်ငယ်ဆီ ရောက်လာချိန်မှာ တော့ ပွဲကစနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုးနောက်မှာ မကန်ရဘဲ ငြိမ်နေရတဲ့ ဂိုးစောင့်ရတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်၍ မင်းသိက္ခာကို ဂိုးဖမ်းခိုင်းထားပါသည်။

တုတုက မင်းသိက္ခာရဲ့ ဂိုးပေါက်ဘက်နဲ့ နီးတဲ့ တစ်နေရာကို ရွေးချယ်ကာ နေရာယူလိုက်ရင်း လက်ပိုက်၍ ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေမိသည်။ ။ ကလေးတွေချည်းမို့ ကွင်းလယ်မှာ ပဲ ခြေထောက်တွေ ရှုပ်ကာ ဘောလုံးဝိုင်းလုတာက များ နေသည်။ ။ ဂိုးသမားထံ ကန်သွင်းတယ်ရယ်လို့ ကို မရှိ။ ဒီတော့ မင်းသိက္ခာမှာ ဘောလုံးကို ထိရတယ်လို့ ပဲ မရှိပါ။

"ဟိုအစ်မကြီး ... အဝေးမှာ သွားရပ်ပါ။ ဘောလုံးထိရင် တာဝန်မယူဘူး"

ရန်လိုသမား အာကာမင်းက သူ့ခြေထဲက ဘောလုံးအလွတ်မှာ အခြောက်တိုက် လှမ်းအော် ပြဿနာရှာသည်။ ။ တုတုက ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပါ။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရပ်မြဲတိုင်း ဆက်ရပ် နေပါသည်။ ။

အာကာမင်းက ရှေ့တိုးလာကာ ...

"အစ်မ ... အဲဒီနေရာက ကွင်းသတ်မှတ်တဲ့ အထဲ ပါတယ်၊ နောက်ဆုတ်ပါဆိုတာ မကြားဘူးလား"

"ဒီမှာ သစ်ပင်တောင် ရှိနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကွင်းဖြစ်နိုင်မှာ လဲ၊ ငါဒီမှာ ရပ်နေတာ လွတ်ပါတယ်"

"ကွင်းလို့ ဘယ်အထိ သတ်မှတ်လဲ၊ အစ်မက သိတာမို့လို့ လား"

"ဒီသစ်ပင်ကြီးက ဘောလုံးကွင်းထဲပါလား၊ သစ်ပင်ရဲ့ ရှေ့ကပဲ နင်

တို့ သတ်မှတ်ရမှာ ပေါ့"

"ကစားတဲ့ လူတွေက သတ်မှတ်မှာ လား၊ အစ်မက သတ်မှတ်တာ လား"

"ဟွန်း"

တုတုက စကားနည်း ရန်စဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက် ပါသည်။ ။ အာကာမင်း သည် သူနှင့်ခြေချင်းလိမ်ကာ ဘောလုံးလှတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အသားလွတ်ကြီး ခြေထိုး ကန့်လန့်ခံလိုက် ရာ ကောင်လေး မှောက်လဲသွားပါသည်။ ။

အင်း ... ခါခါ ဂိုးဖမ်းရတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ။ နို့မို့ရင် တစ်ကွင်း လုံးကို လူစေ့အောင် လိုက်ချနေသော အာကာမင်း လက်ချက်နှင့် ဒူးပြဲမှာ မလွဲ။ ခါခါရဲ့ အသားလေးတွေက ဖြူဖွေး နုပပ် လှသည်။ ။ အရေ ပြားလေးတွေကိုက နုညက်ဝင်းမွတ်နေတာ။

ထိခိုက်မိရင်လည်း ချက်ချင်းရဲတက်၊ ရောင်တက်လာတတ်တာ။ တု တုတို့ က အညာဘက်က ဇာတိဖြစ်၍ အသားအရေက ချောမွေ့ပေမယ့် ဝါညိုရောင်သမ်းပါသည်။ ။ ခါခါနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖျံချင်းတိုက်ကာ အသားရောင်တိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် ခါခါအသားရောင်လေးမျိုးများ လိုချင် လိုက်တာရယ်လို့ တောင့်တမိရသည်။ ။

အသားအရေနုနုလေးနှင့် ထိခိုက်ပွန်းရှလည်း လွယ်ကာ အိမ်မှာ မင်းသားကလေးလို ကြော့ကြော့လေးဥထား၍ မင်းသိက္ခာက နည်းနည်း ပျော့နုပါသည်။ ။

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘောလုံးလာကစားတာ အစ်မပါ ခေါ်လာတဲ့ အခြောက်လိုလို ဂန်ဒူးလိုလို ကောင်ကလည်း ရှိသေးတယ် ... ဟား

ဟား"

အာကာမင်းက သူ့ခြေထဲ ဘောလုံးမရရင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို ရန်စနေတတ် တဲ့ စရိုက်ညစ်ရှိရာ လောလောဆယ် တုတု လိုက်လာတာကိုလည်း မျက်စိထဲ ခရေ့စ်ဖြစ်နေပုံနှင့် ညစ်ကျယ်ကျယ် ရန်စနေပြန်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာပြောတာလဲ"

"မင်း နားလေးနေလို့ လား၊ ငါက နှစ်ခါထပ်မပြောဘူး"

မင်းသိက္ခာသည် နားစွန်နားဖျား မကြားတကြားနှင့် သူနှင့်မမတူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောမှန်း သိသော်လည်း သေချာနားမလည်၍ မကျေမချမ်း စူပုပ်ပုပ်သာ ရှိနေသည်။ ။ သူလည်း ညစ်နေပြီ။

ဂိုးမသွင်းနိုင်ကြ၍ ဂိုးလည်း မဖမ်းရ တက်လည်း မကန်ရ။ ဂိုးပေါက် လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အုတ်ခဲအဆင့်ဆင့် နှစ်တန်းအကြား နေပူကြီးထဲရပ်ကာ ချွေးတော့ပြန်နေပြီ။

"ယောက်ျားလေးတွေနား လာရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူ့အစ်မလိုဟာမျိုးကလည်း ရှိသေးတယ် ... ဟား ဟား"

"ဟေ့ကောင် အာကာ၊ သူ့ဟာသူ နေပစေပေါ့၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ"

"ဟေ့ ... ဝဏ္ဏ၊ မင်းက ဘာလဲ၊ ဟိုကောင့်အစ်မ ထိတာ မင်းက နာတာလား"

"ကျွတ် ... မင်းက သိပ်ရန်ရှာတယ်ကွာ အာကာ"

"မကစားရင် ထွက်သွားပေါ့၊ ငါ့ပါးစပ်နဲ့ ငါ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ထွက်တယ်ကွာ၊ ငါ မပါတော့ဘူး"

ခြေချိတ်လှဲခံရကာ နူးလည်း ပွန်းနေပြီဖြစ်သည့် ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ကွင်းစပ်ကို လျှောက်လာကာ ဖိနပ်စီး၍ သူ့အိမ်သူ ပြန်တော့သည်။ ပွဲက အီလည်လည် ဖြစ်လာကာ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မညီမညွတ်တွေလည်း ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ဘောလုံးကို အားကြိုးမာန်တက်လိုက်မလှ ကြတော့တဲ့ အတွက် အာကာမင်းခြေထောက်ထဲ ဘောလုံးအရောက်မှာ အာကာမင်းက ဘောလုံးကို မင်းသိက္ခာရှိသည့် ဂိုးပေါက်ဆီသို့ ဆွဲပြေးလာပါသည်။ ။

ခုမှ ပဲ ဖမ်းရတော့မည့် မင်းသိက္ခာက ဘယ်ပြေး ညာပြေးနှင့် အဝီအပြင်ဖမ်းဖို့ ဟန်ပြင်နေ ပါသည်။ ။ အာကာမင်းက ဘောလုံးကို ခပ်နီးနီးကျမှ အမြှောက်ကန်လိုက်ရာ မင်းသိက္ခာက လက်မြှောက်ခုန်ဖမ်းလိုက်စဉ် အာကာမင်းက မင်းသိက္ခာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစောင်းတွန်းတိုက်ချပစ် လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟာ"

တုတုသည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ပါးစပ်လေးကို ယောင်ယမ်းအုပ်လိုက်၍ မင်းသိက္ခာ အခြေအနေ ကို လှမ်းစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ။ အသားလွတ်ကြီး တွန်းတိုက်ချလိုက်တာမို့ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း အားချင်းမမျှတဲ့ မင်းသိက္ခာဟာ ဘောလုံးခုန်ဖမ်းရာကအကျ မြေပေါ် ခြေမြဲမြဲ မခိုင်ခင်လဲကျသွားတာဖြစ်ပြီး လဲကျပုံကလည်း ဖင်ထိုင်ရက်လိုပုံစံမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တစောင်းကြီး ခေါက်ခွေ ကျသွားတာပင်။

"အား ... အား ... နာတယ် ... နာတယ်"

"ခါခါ"

တုတုသည် မင်းသိက္ခာရဲ့ အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သံကိုကြားလျှင် ကွင်းထဲအပြေးဝင်လာ ပါသည်။ ။ ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေလည်း အား

လုံး မင်းသိက္ခာအနား စုပြုံအုံလာကြသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း သိပ်မပိုနဲ့ ၊ မင်း ယောက်ျားလား အခြောက်လား"

သူလည်း တိုက်ချသေး၊ သူပဲ ရန်စနေသော အကာမင်းကိုပင် မင်းသိက္ခာခမျာ ပြန်ပြီး ရန်မထောင်နိုင်ပါ။ မျက်နှာနီရဲ ရှုံ့မဲ့ပြီး ခွေခေါက်နေရာမှ လိမ်ဖယ်ဖယ် ကျုံးကုန်းထဖို့ ကြိုးစား နေရှာသည်။ ။

"ခါခါ ... မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားလဲ"

တုတုက မင်းသိက္ခာအနား ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ မင်းသိက္ခာကို ဆွဲထူဖို့ ပြင်သည်။ ။

"အား ... အား"

"ခါခါ"

"မထိနဲ့ မမ၊ နာတယ် မမ ... အီးဟီး"

"ဘယ်က ဒီလောက်နာနေတာလဲဟင်၊ ဘယ်နားက နာတာလဲ မောင်လေး"

"လက် ... လက်က အီးဟီး"

"ဟင် ... ညာဘက်လက်လား၊ ဒီဘက် ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ မမတုလည်ပင်းကို ဖက်လိုက်၊ ဆွဲခိုပြီး ထလိုက်မောင်လေး၊ ပိနေတာ ဖယ်ရအောင်၊ ကြည့်ရအောင်လေ"

"အား ... နာတယ် ... အား"

တုတုသည် သူပါ မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာကာ အကာမင်းကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်"

"ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ ကစားတာပဲလေ"

"ကစားတာမှ မဟုတ်တာ၊ နင် တမင်ကြီး ကိုယ်စောင်းနဲ့ ပစ်တိုက် လိုက်တာ ငါမြင်တယ် သိရဲ့ လား"

"ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

"နင် လုပ်တာကို ပြောနေတာပေါ့၊ ငါ့မောင်လေးကို နင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ၊ အရမ်း မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်၊ လူတကာကိုပတ်ပြီး ရန်စနေ တာ"

တုတု လည်ပင်းကို ခိုကာ အားပြုပြီး မင်းသိက္ခာက ထ၊ ထိုင်လိုက်နို င်ကာ လိမ်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကိုတော့ မရွှေ့မလှုပ်နိုင်ဘဲ ...

"အား ... နာလိုက်တာ ... အီးဟီးဟီး၊ မမတုရေ သား လက်ကျိုးပြီ"

"ဟင် ... လက်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ကွေးပြီး လိမ်နေတာလဲ"

တုတုအသံက တုန်ယင်နေပါသည်။

"လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး ... အီး ဟီး"

တုတုသည် ဒေါသတအားထွက်သွားကာ ဆောင့်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်မို့ သူ့ထက် အရပ်နိမ့်တဲ့ အာကာမင်းရဲ့ ဆံပင်ကို ငယ် ထိပ်မှ ဆွဲစုကိုင်ဆောင့်လှုပ်ပစ်ကာ ...

"နင် ငါ့မောင်ကို အရမ်းလုပ်ရလား၊ လုပ်ရလားဟဲ့"

အာကာမင်းက ဆောင့်ရုန်းထွက်ကာ တုတုကို လက်သီးနှင့် ရွယ်လို က်၍ တုတုကလည်း ကြောက်ကန်၊ ကန်ကာ မီရာရမ်းသမ်းလွှဲရိုက်လိုက် ရာ တုတု လက်ဖဝါးက အာကာမင်းပါးပြင်ဆီ ဗြန်းခနဲ ရိုက်မိသွားပါသ

ည် ။

"ဟာ"

ရိုက်လိုက်မိပြီးမှ လန့်သွားသော တုတုသည် သူ့ကို ပြန်လုပ်ဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်သော အာကာမင်း ထံမှ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရပါသည် ။

"ဟေ့ကောင် ... အာကာ ... တော်တော့"

"အေး ... မလုပ်နဲ့ တော့ကွာ"

ကောင်လေး သုံး, လေးယောက်က အာကာမင်းကို ဆွဲထားလိုက်ကြပါသည် ။

"ဟိုမှာ မင်းသိက္ခာ လက်ကျိုးသွားပြီ ထင်တယ်ကွ"

"မြေကြီးပေါ်လဲကျတာ လက်ကျိုးစရာလားကွ၊ သူ အခြောက်မို့လို့ မူယာမာယာများ ပြီး ငိုနေတာ၊ တောက်"

တုတုသည် ဆက်လက်ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ ပြန်ထိုင်ချကာ ...

"ခါခါ... မမတု ကျောပေါ် ပိုးလိုက်"

"အီးဟီးဟီး ... အီး"

"ရလား ... ရပြီလား၊ ဘယ်လက်နဲ့ လည်ပင်းကိုဖက်ထား မောင်လေး"

မင်းသိက္ခာက တုတုကျောပေါ် မှောက်ပိုးကာ ဘယ်လက်က လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်ထား လိုက်ပါသည် ။ တုတုသည် မြေပေါ်လက်ထောက်ကာ မနည်းအားယူကုန်းထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန်သိုင်း၍ မင်းသိက္ခာပေါင်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ချိတ်ကာ ခါးကလေးကုန်းကုန်းနှင့် အိမ်

ဆီ ပြေးတော့လေသည်။ ။

"မမတု ... မြန်မြန်ပြေးပါ။ သား နာလှပြီ ... အီး"

"မငိုနဲ့ ခါခါ တိတ်တိတ်။ အိမ်ရောက်တော့မယ်၊ ပြီးရင် ဆရာဝန်ဆီ သွားမယ်နော် ... မောင်လေး"

"သားလက်ကို ဆရာဝန်က ကျောက်ပတ်တီးကြီး စီးတော့မှာ ပဲ ... အီး ဟီး"

"ကျောက်ပတ်တီး စီးလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာ ပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့ "

"နာမှာ ... အီး ဟီး ဟီး၊ ခုတောင် နာလှပြီ မမတုရဲ့ "

တုတုသည် လည်း မင်းသိက္ခာကို ကုန်းပိုးပြေးရင်း အသံသာ မထွက် ပေမယ့် ဝမ်းပန်းတနည်း မျက်ရည်စီးကျကာ ငိုနေပြီဖြစ်လေသည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေတို့ အမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ အားလုံး ရင်ဘတ် စည်တီး။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အဖူးအထွတ် အသည်းနှလုံးလေးမို့ ခြေမကိုင် မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်ကြရတော့သည်။ ။

ဆရာဝန်ဆီပြေးတော့ ကျိုးသွားတဲ့ လက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်၊ ပြန်တ ည့်ပြီး ကျောက်ပတ်တီး စည်းရပါသည်။ ။ လိမ်ကျိုးသွားတဲ့ လက်ကို ပြန် ဆွဲဆန့် တည့်တဲ့ အခါ မင်းသိက္ခာခမျာ ကမ္ဘာပျက် မတတ် နာကျင်ငိုကြွေးရှာတော့သည်။ ။

မေမေ၊ အမေနှင့် တုတုတို့ လိုက်ပါသွားကြတာမို့ အိမ်ပြန်ရောက်သ ည့် နှင့် ခြံဝနားမှာ အာကာမင်းရဲ့ အမေ၊ အဘွားတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ ပါသည်။ ။ သူတို့ က မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ...

"ဒီအိမ်က ကလေးမက ကျွန်မတို့ သားကို ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်လွှတ် လိုက်တယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သူလား"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဒီမှာ ကျွန်မသားကို ရှင့်သား အာကာမင်း လုပ် လိုက်တာ လက်ကျိုး သွားလို့ ခုပဲ ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး ပြန်လာတာ၊ လက်ကျိုးအောင် လုပ်လွှတ်လိုက်ပြီးတာတောင် ရှင်တို့ က လာတိုင်စရာ ရှိနေသေးတယ်နော်"

"ဒါ ကလေးတွေကစားရင်း မတော်တဆ ချောလဲတာပဲ မဟုတ်လား "

တုတုက ဒေါပွပွနှင့် ...

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ အန်တီ၊ အာကာမင်းက သူ့ကိုယ်ကြီးနဲက တမင်တိုက်လဲ့ပစ်တာ"

"အမယ်လေး စွာလိုက်တာ၊ လဲ ... လဲပါစေဦး၊ ညည်းက ဘာမို့လို့ အာကာမင်းကို ဆံပင် ဆွဲပါးရိုက်ရတာလဲ"

"ကျွန်မ မောင်လေးကိုလုပ်လို့ ကျွန်မ ပြန်လုပ်တာ"

"အောင်မာ ... အောင်မာ၊ နင်က ဘာမို့လို့ လဲ၊ နင်က ဒီက အိမ်ဖော် မဟုတ်လား၊ အောက်တန်းစားဆိုတော့ ကလေးချင်းတောင် ပါးရိုက်တတ်တာပေါ့လေ"

"ကျွန်မ ပါးရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိရာ လှမ်းရိုက်လိုက်တာ သူ့ပါးကို ထိသွားတာ၊ ဘာမှ မနာပါဘူး၊ မောင်လေး လက်ကျိုးသွားတာနဲ့ နှိုင်းလို့ တောင် မရဘူး"

"အမယ်လေးနော် ... သခင် အားရအောင် ကျွန်ပါးဝနေလိုက်တာ၊ လူလေးက လက်တောက်နဲ့ ၊ ငါးစိမ်းသည် ကျနေတာပဲ မိုက်ရိုင်းလိုက်

တာ"

"ဒါ အိမ်ဖော် မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ မွေးစားသမီး၊ ရှင်တို့ တော်ပါတော့
၊ ပြန်တော့"

မေမေ့အသံက ဒေါမာန်ပါပါ တုန်ခါနေပါသည် ။
